

imod Anvendelse af staaende Arrest som arbitrair Straf.

Udvalgets Fleertal troer overhovedet at burde fraraade, at der lægges denne eneste Reform af den militaire Straffelov — en Reform, som derhos utvivlsomt er dicteret af en human Aand — nogen Hindring iveien, da saadant ikke ufandsfuldigen vil føre til, at Krumslutningsstraffen erholder en forlænget Bestaaen.

Idet vi derhos erkjende, at den foreslaaede Arreststraf, selv uanset at den er indskrænket til en kortere Varighed end Krumslutningen, er ikke lidet lempeligere end denne, anbefale vi Udkastet til Vedtagelse, idet vi indskrænke os til at foreslaae nedenstaaende Redactionsændring:

„ogsaa“ i § 2, 4de Linie, udgaaer.

Mindretallet, David og Hasle, ere enige med Fleertallet om, at Krumslutningsstraffen kan og bør affkæffes; men vi kunne paa ingen Maade samstemme i den Anskuelse, at det skulde være hensigtsmæssigt, end sige „nødvendigt“, at den erstattes af en ny Straf, der forekommer os ligesaa betænkelig af Sundhedshensyn og ligesaa nedværdigende for Selvfølelsen, som Krumslutning. Den Erfaring, som paaberabes for Ustadeligheden og Hensigtsmæssigheden af staaende Arrest som Straffemiddel, hentet fra dens Anvendelse i et militairt Opdragelsesinstitut, kunne vi ikke tillægge nogen Betydning, naar denne Straffemaade foreslaaes anvendt under ganske andre factiske Forhold paa voksne Mennesker, hvis Selvfølelse fordrer ganske andre Hensyn end dem, der skyldes en opporende Ungdom. Desuden kan en modsat Erfaring om denne Straffemaades erkjendte Forkastelighed ligeledes paaberabes.

Dog, det er ikke alene, fordi vi nære stor Tvivl om, at den staaende Arrest er mindre betænkelig for Sundheden og mindre nedværdigende for Selvfølelsen end Krumslutning, at vi maae fraraade at lade hiin afløse denne; men det er ogsaa, fordi vi holde os overbeviste om, at Hæren, for at opretholde Disciplinen, ikke trænger til et saadant Straffemiddel, der netop paa

Grund af dets Bessaffenhed, som anføres til dets Anbefaling, først overhovedet kan tillægges nogen sær Betydning, naar det voldsigtives til den arbitraire Straffemyndigheds Bestemmelser. Til Støtte for denne vor Paastand skulle vi kun henpege paa den Kjendsgjerning, at medens Krumslutning i Perioden 1855—1867, altsaa i 13 Aar, kun er bleven anvendt 29 Gange efter Krigsretsdom, er den nævnte Straf i 10 Aar af den samme Periode (1855—1860 og 1864—1867), i hvilke Aar denne Straf kunde anvendes arbitrairt, kommet 5,756 Gange til Anvendelse uden Krigsretsdom. At Krumslutning eller den staaende Arrest skulde være nødvendig for at opretholde Mandstugten og Aanden i Hæren, kunne vi paa ingen Maade indrømme. Det Samme blev paastaæet, og maaskee ogsaa troet, i lang Tid om flere Bestemmelser for Hæren, om hvis Undværlighed der neppe nu hersker forskjellige Meninger. Erfaringen fra Aarene 1860—1864 turde i saa Henseende være meget belærende, thi i disse Aar, i hvilke Krumslutning som arbitrair Straf var ophevet, blev den efter Krigsretsdom kun anvendt i nogle faa Tilfælde, og Ingen vil dog paastaae, at Mandstugten i Hæren gif tilgrunde i disse Aar, fordi Krumslutning som arbitrair Straf ikke som i de 6 foregaaende Aar blev anvendt arbitrairt 6 à 700 Gange om Aaret.

Fleertallet paaberaber sig vel Erfaringen fra 1860—64 i den modsatte Retning, men ligesom vi ikke kunne erkjende denne Paaberabelses Gyldighed, saaledes beklage vi, at Krigsbestyrelsen i 1868 ikke med Hensyn til den arbitraire Straffemyndigheds Indskrænkning drister sig til at gjøre, hvad Krigsbestyrelsen i 1860 ansaae for tidsvarende og i Overensstemmelse med den sig udviklende Retsbevidsthed i Folket, med hvilken det ikke staaer i Samklang, at den arbitraire Straffemyndighed i Fredstid har et stort Spille rum, og ikke indskrænkes indenfor de snevreste Grændser.

Levede af disse Betragtninger tilraade vi derfor principaliter, at Loven indskrænkes til simpelthen at ophæve Krumslutningsstraf fra 1ste Januar 1869 af, og subsidiairt, at den staaende Arrest, som skal afløse Krumslutnings-